

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatele **R. A.**, zastoupeného JUDr. Josefem Jenčekem, advokátem se sídlem v Nymburce, Palackého 126, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2004, č. j. 46 Az 863/2003 - 21,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2004, č. j. 46 Az 863/2003 - 21, **se zrušuje**.

II. Žaloba stěžovatele, která byla Krajskému soudu v Praze doručena dne 1. 9. 2003, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení před Krajským soudem v Praze.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 11. 2001, č. j. OAM-6072/VL-07-OL4-2001, byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu z důvodu nesplnění podmínek stanovených v ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu. K rozkladu stěžovatele bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 30. 7. 2003, č. j. OAM-1560/AŘ-2002, a rozklad byl zamítnut.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že skutková zjištění, z nichž rozhodnutí vycházela, byla dostatečná a závěr správních orgánů obou stupňů vyjádřený v rozhodnutích je v souladu se zákonem.

Ve včas podané kasační stížnosti namítá stěžovatel stížní důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Uvedl, že je skutečností, že jeho důvodem pro opuštění země byly problémy na Ukrajině, nemohl tam svobodně žít, vydírala ho mafie a státní orgány mu nebyly schopny a ani ochotny zajistit ochranu. Jeho rodiče byli v minulosti politicky angažováni jako disidenti, což má negativní dopad na stěžovatele do současné doby, protože ukrajinské orgány se chovají k jeho rodině diskriminačně. Z Ukrajiny byl nucen odejít, neboť neměl zabezpečeno právo svobodně žít a podnikat či pracovat. V případě návratu mu hrozí nebezpečí dalšího pronásledování. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

S ohledem na dikci ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. citovaného výše přezkoumal Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí nad rámec stížních bodů, které jsou obsaženy v kasační stížnosti stěžovatele. V této souvislosti byl Nejvyšší správní soud povinen zabývat se dodržením procesních podmínek řízení před krajským soudem, když došel k závěru, že tyto podmínky dodrženy nebyly. Stěžovatel zahájil řízení před krajským soudem žalobou, která obsahovala pouze označení soudu, účastníků řízení, napadeného rozhodnutí, dále stručnou rekapitulaci správního řízení, konstatování, že „správní orgán na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které žalobce považuje s ohledem na příslušná ustanovení zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, uvedená ve výroku rozhodnutí, za nesprávné", dále návrh výroku a větu „odůvodnění doplním později". Je tedy zřejmě, že takováto žaloba nebyla způsobilá projednání ve správním soudnictví, neboť v ní absentovala jedna ze základních náležitostí žaloby dle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to žalobní bod, neboť jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (reprezentované zejména rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 113/2004 Sb. NSS), pokud žaloba neobsahuje žádný žalobní bod,

může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, avšak pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Vzhledem k okolnosti, že v takovém případě není dána zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění takovéto vady ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala dispoziční zásadě a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován, měl krajský soud poté, co uplynula zákonem stanovená lhůta pro podání žaloby, žalobu stěžovatele odmítnout dle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek podmínek řízení.

S ohledem na výše uvedené konstatuje Nejvyšší správní soud, že Krajský soud v Praze pochybil, jestliže o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu specifikovanému výše rozhodl meritorně, tedy jestliže věc přezkoumal a žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud proto s ohledem na dikci ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. postupoval tak, že napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumal i nad rámec důvodů stanovených v kasační stížnosti, neboť řízení před krajským soudem bylo zmatečné, což zakládá jeho nezákonnost, pro kterou Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí zrušil.

S ohledem na dikci ust. § 110 odst. 1 s. ř. s., větu prvou za středníkem, rozhodl Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí žaloby stěžovatele dle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť v rozhodné věci nebyly splněny podmínky řízení.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Z tohoto důvodu nemá jak stěžovatel, tak i správní orgán právo na náhradu nákladů řízení ani před krajským soudem, ani před soudem kasačním.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu